

РЕШЕНИЕ

№ 377

гр. София, 02.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 2-РИ ГРАЖДАНСКИ, в публично заседание на шести март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Иво Дачев

Членове: Мария Г.
Асен Воденичаров

при участието на секретаря Красимира Г. Г.
като разгледа докладваното от Асен Воденичаров Въззивно гражданско дело
№ 20231000502577 по описа за 2023 година

Производството е по чл. 258 и сл. ГПК.

С решение № 521 от 02.02.2023 год., постановено по гр.д.№ 4486/2022 год. по описа на Софийски градски съд, I-2 състав са уважени предявени от „Многопрофилна болница за активно лечение – Доверие“ АД против В. Б. З. иск с правно основание чл.45 от ЗЗД за сумата от 34 365 лева, представляващи обезщетение за имуществени вреди от извършено от ответника длъжностно присвояване, установено с присъда от 28.03.2022 год. по НОХД № 17017/21 год. на СРС, заедно със законната лихва върху сумата, считано от 07.10.2021 год. до окончателното изплащане, като с решението са разпределени разноските между страните.

Решението е обжалвано от ответника В. Б. З., като се правят оплаквания за неправилно приетия от съда факт досежно началния срок на броене на погасителната давност.

Поддържа, че по наказателното производство деецът е известен и открит още от самото начало, през 2016 год. и в този смисъл предявената през 2022 год. искова претенция е погасена по давност. Моли решението да бъде отменено, като иска бъде отхвърлен.

Претендира разноски.

Въззиваемият „Многопрофилна болница за активно лечение – Доверие“ АД, чрез процесуален представител оспорват наведените по жалбата доводи, като неоснователни и молят да потвърждаване на решението.

Жалбата е подадена в срока по чл.259, ал.1 от ГПК срещу подлежащ на обжалване съдебен акт от страна в производството, имаща право на жалба, поради което е процесуално

допустима. Разгледана по същество е неоснователна.

Атакуваното решение е валидно и допустимо, поради което съдът е обвързан от направените от жалбоподателя оплаквания, касаещи обстоятелството дали исковата претенция за причинените от ответника имуществени вреди е погасена по давност.

Не се спори пред настоящата инстанция, че с присъда от 28.03.2022 год. по НОХД № 17017/21 год. на СРС, влязла в сила на 13.04.2022 г., ответницата В. Б. З. е призната за виновна за това, че на различни дати, през периода от 12.01.2016 г. до 13.09.2016 г., в гр. София, при условията на продължавано престъпление, с тридесет и едно деяния, които осъществяват поотделно един и същ състав на едно и също престъпление, извършени през непродължителен период от време, при една и съща обстановка и при еднородност на вината, като последващите се явяват от обективна и субективна страна продължение на предшестващите, в качеството си на длъжностно лице – *** в „Многопрофилна болница за активно лечение – Доверие“ АД, присвоила чужди пари, собственост на Болницата, в общ размер от 34 365, поверени да ги управлява, като с действията си е извършила престъпление по чл. 201, вр. чл. 26, ал. 1 НК, както и че последното деяние от процесното продължавано престъпление е извършено на 13.09.2016 г. В този смисъл противоправното поведение на делинквента, причинената на ищеца имуществена вреда и причинната им връзка с противоправното поведение са установени от събраните пред първата инстанция доказателства и са безспорни пред настоящата.

Съгласно задължителните разяснения, дадени с Постановление на Пленума на Върховния съд № 2/1981 г. и Тълкувателно решение № 5/2006 г. по тълк. д. № 5/2005 г. на ОСГТК на ВКС относно началния момент на течение на давността, вземането от непозволено увреждане възниква от деня на откриване на дееца, и от същия момент то става и изискуемо, тъй като от този момент длъжникът изпада в забава съгласно чл. 84, ал. 3 ЗЗД. В повечето случаи деецът е известен, поради което давността започва да тече от момента на извършване на деликта. Не е необходимо авторството и деянието да се установяват по някакъв специален ред. Дори и деянието да е престъпление, давността тече от момента на извършването, а не от влизане в сила на присъдата, с която се установява престъпния му характер. Веднъж възникнало, вземането на пострадалия за обезщетение от престъплението трябва да се предяви в петгодишния давностен срок. Ако извършването на деянието и откриването на дееца съвпадат, началният момент на давностния срок е един и същ. Ако откриването на дееца е станало по-късно, давностният срок тече от този по-късен момент. Въпросът е фактически и се решава според всеки конкретен случай, като тежестта за доказване е на пострадалия.

Съгласно мотивите на цитирания тълкувателен акт, разпоредбата на чл. 114, ал.3 от ЗЗД ясно посочва момента, от който възникване вземането за вреди, причинени от престъпление - от деня на откриване на дееца, като не е необходимо установяването на авторството и деянието да е по някакъв специален ред. Следователно, откриването на дееца по смисъла на чл.114, ал.3 от ЗЗД не следва да бъде обвързано с хода на наказателното производство за съответното престъпно деяние и извършването на процесуални действия срещу конкретно

лице в качеството му на обвиняем.

Настоящия състав приема, че давностният срок при деликти, съставляващи същевременно и престъпления по Глава V и Глава VII от Особената част на НК, започва да тече от датата на откриване на дееца, което не може да бъде по-рано от откриването на самото нарушение /в този смисъл - Решение № 380 от 13.10.2011 г. по гр. д. № 429/2011 г. на ВКС, IV-то г. о.; Определение № 625 от 31.07.2019 г. по гр. д. № 1349/2019 г. на ВКС, III-то г. о./. Поради това, при деликти, съставляващи и престъпления, релевантният от гражданско-правна гледна точка момент на откриване на дееца не следва да се отъждествява с привличането на лицето като обвиняем в хода на наказателното производство. Необходимо е в тази хипотеза да се изследва конкретно за всеки отделен случай кога увреденият от деликта правен субект е установил кое е лицето, извършило процесното деяние.

В настоящия случай досъдебното производство досежно деликта е образувано на 03.07.2017 г. срещу неизвестен извършител по сигнал, подаден от ищцовото дружество до Софийска градска прокуратура на 17.05.2017 г.. В сигнала е посочено, че данните за извършено престъпление са установени чрез извършен одит на дружеството, като одитните доклади били получени от главния счетоводител на дружеството на 09.05.2017 г. Видно от представените към сигнала документи, така описаните одитни доклади действително са предадени на главния счетоводител на ищцовото дружество на посочената дата - 09.05.2017 г. /л.53 от делото/, за което са съставени приемо-предавателни протоколи. Настоящия състав приема, че именно датата, на която са предадени одитните доклади, съдържащи изрични констатации за извършени нарушения от ответницата и това е моментът на откриване на дееца по смисъла на чл. 114, ал. 3 от ЗЗД, доколкото именно тогава данните за извършен от З. деликт са достигнали до знанието на длъжностни лица от ищцовото дружество, разполагащи с правомощията да инициират действия за установяването и обезщетяването на причинените вреди.

В този смисъл, съпоставяйки датата на откриване на дееца - 09.05.2017 г., и датата на подаване на исковата молба по делото - на 29.04.2022 г., съдът достига до извода, че приложимата в случая петгодишна давност не е била изтекла към момента на предявяване на иска, предмет на разглеждане в настоящото производство. Направеното възражение за погасяване на задължението по давност е неоснователно и като такова следва да се отхвърли.

Поради съвпадане в крайните изводи на двете инстанции, макар и на различно основание, решението на Софийския градски съд следва да се потвърди.

При този изход на делото пред въззивния съд, ответника следва да бъде осъден да заплати на ищеца юрисконсултско възнаграждение, което съдът определя на 100 лева, съгласно чл.25, ал.1 от Наредбата за заплащане на правната помощ и въз основа на чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ.

По изложените съображения, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 521 от 02.02.2023 год., постановено по гр.д.№ 4486/2022 год. по описа на Софийски градски съд, I-2 състав.

ОСЪЖДА В. Б. З. да заплати на „Многопрофилна болница за активно лечение – Доверие“ АД сумата от 100 лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва при условията на чл. 280 от ГПК с касационна жалба в едномесечен срок от връчването му на страните пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____